

Jönnek a guberálók.

Harmincegy vagón szemet utazik különvonaton a Szemét Eldorádohá — Kincsek a hulladék-hegy gyomrában — Az éhes „guberáló” megeszi a hulladékban talált húst — A monoklis báró is felesapott guberálónak

— A különvonatok már befutva állanak — mondja valaki, — mingyárt indulunk!

Az olvasó azt hinné, hogy bizonyára valami előkelő személyiségről lesz szó, diplomatáról, miniszterelnökről vagy inkognitóban járó királyi fenségről, aki különvonaton utazik. Pedig... csak a szemetet fuvarozák. Egy vonatra való piszkot, hullá-

dékot, egy világváros napi szemetét szállítják ki a város végére — különvonaton.

Az Ecséri út hat szám alatti telepen gyűl össze minden kerületből a szemet, sok-sok vicikéz szorgos munkájának az eredménye. A hulladékot itt „bevagónirozzák”, azután mikor már „minden hely megtelt” és a vagónok felpúpozva állanak, a kora hajnali órákban kirobog a vonat Kispesten és Erzsébetfalván át Soroksárpéteri felé... harmincegy vagón!

Félórás utazás után hosszú jelzést ad a mozdonyvezető: megérkeztünk a „határra”. Szemétországban vagyunk... Igen, valóságos birodalom.

A geográfiája is elég változatos, hegyek és dombok: repedt fazekakból, rongyokból, csontokból s egy csillogó, fehér hegy, mintha csupa kristályból lenne: az üvegtörmelékek hegye. Ha rátűz a nap, vakítóan ragyog.

A vonat csak a hegy lábáig tud menni. Itt lekapcsolják a kocsikat és a két mozdony négyesével viszi fel a hegytetőre a szemetet. Itt ürtik ki a vagónokat. Szemétország lakói már éhes szemekkel, türelmetlenül várakoznak, hogy mikor kerül rájuk a sor. Mert Szemétországnak külön polgárai is vannak, akik itt élnek és halnak, stílusosan, mert a házaikat, illetve viskóikat is szemből épí-

Guberálók megrohanják a szemétheget.

tették: öreg zománcedényekből, amelyeket már semmire se lehet használni. Ugy rakták egymásra a vén lábasokat, fedőket, hogy az eső nem hatolhat át rajtuk és megvédi őket az időjárás viszontagságai ellen.

Szemétszág királya, ura és parancsolója: a telepfelügyelő, Szalay bácsi. Kellemes, kedves úriember, aki készséggel áll mindenkinek a rendelkezésére és segítségükre van a szegény szerencsétleneknek, akik ide jönnek ki, hogy megkeressék a szemétszágban a mindennapi kenyerüket.

Kik ezek az emberek?

Szemétszágban guberálóknak nevezik őket. Szürke, rongyos had, vénék és fiatalok, akik megrohanják a hegyeket, dombokat és vad mohósággal túrják pusztát kézzel — a „tehetősebbek” csákánnyal és lapátal, — a nagyváros hulladékát, akár a kincskeresők az aranyat rejtő földet: hátha kibukkan valami valami csoda...

Mikor a vonat kiürítette tartalmát, megnyílnak a sorompók és bebocsátják a szemétszágba az istenadta népet... mint a sáskaraj, úgy lepnek el minden talpalatnyi földet. Hosszú sorban vonulnak a már letarolt részeken. Az utat, akár egy elhagyott csatateret, edények, csontok, kiselejtett hulladékok végeláthatatlan sora borítja. Itt is akadnak kisebb-nagyobb „értékek”, de ezzel most senki sem törődik, a cél: a gözölgő, fehér párákba burkolózó „Főhegy”, amely most telt meg a harmincnégy vagon tartalmával. A „guberálók” kezében kannák, kosarak vagy legalább is batyúk. Ebbe rakják a „prédát”. Hogy ki mit tart értékesnek, az egészen egyéni. Vannak specialisták, akik csak rongyot, mások csak vasat, míg a társai csak üvegtárgyakat gyűjtenek... Külön csapatba tömörültek a „csontosok”, akik az enygyárak részére dolgoznak. De abban kivétel nélkül valamennyien megegyeznek, hogy ahol ehető holmira találnak, nem válogatnak.

A hulladékokban gyakran akad hús-maradék... A guberálók nem finnyások, nem válogatások. Munka közben jólesik egy kis ebédpihenő: a talált csontokat ráigcsálják.

— Van még rajta egy kis husika — mondja tréfásan egy fiatal legény és

jóízűen fogyasztja el a maradékot a szemétszágban...

Az öreg nénikék még félre is teszik a „jobb falatokat”.

— Hazaviszem az onokámnak — magyarázza a mellette hajladozó kerdős asszonynak — szegényke ügyis ritkán lát húst...

Milyen emberek a guberálók? A legtöbbje állástalan napszámos, kubi-kos, de akadnak olyanok is, akik hajdan jobb napokat láttak. Furcsa és groteszk látvány az a sápadt, sovány monoklis férfi, akit a társai csak per „báró úr” titulálnak. Állítólag tényleg báró volt, de az alkohol, a kártya és a nők elűztették a vagyonát. Mikor már nagyon ingott a lábai alatt a talaj, házassági üzletekben utazott, ami annyit jelent, hogy jó pénzért feleségül vett kis táncosnőket, akik

szik neki ez a szó, mert többször is elismétli:

— Hja, könnyű a pezialistáknak! A szemétszágban is megvan a maguk külön tudománya...

Hányan lehetnek? Vagy kétszáz-háromszáz főnyi csapat.

— Semmi ez kérem — mondja egy öreg bácsika, — látná csak az úr télen, mikor beáll az első fagy! Háromszor ennyien vagyunk.

— Miért?

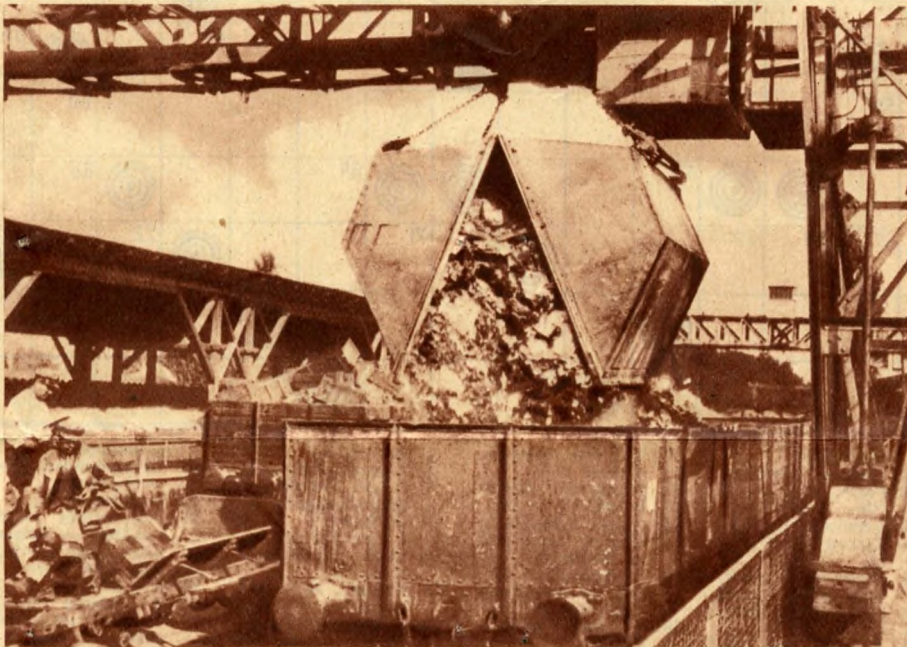
— A hideg az nagy úr! Főleg szénért jönnek. Kokszt, mert a szemétszágban sok használható tüzelőanyag van... Sajnos, a vicik kiválogatják a javát... spekulálnak kérem szépen...

— Hogy spekulálnak?

— Kseftelnek a koksszal, eladják másoknak! — és haragos arcot vág. A guberálók között is akadnak

élelmesebbek, akik „már vállalkozóknak” számítanak. Ezek felfogadnak néhány kollégát és „fixum” mellett foglalkoztatják őket. Ilyenek a moslékosok. Külön hadosztály. A száraz kenyereket, hullott főzelékeket gyűjtik és eladják mosléknak, sertés-hízalóknak.

A szemétszágban fáradozóknak számíthatnak. Később estig dolgoznak. Alkonyatkor aztán tömött zsákkal, teli edénnyel vonulnak vissza. Füstösek, kormosak, piszkosak, csurog róluk a verejték, mintha csak a föld alól

A szemétszágban daru emeli fel a szemétszöket, amely a vagon fölött kettényilik.

zután az orfeum plakátjaira rábiggyeszthették a bárói címet: „X. báróné fellepte!” Állítólag tizenkét ilyen elvált felesége táncol szerteszét a világban, valamennyitől csinos „hozományt” és a válás után takaros „végkielégítést” kapott a báró úr. Most, hogy a titulusa senkinek sem kell, ide züllött, a guberálók közé...

Fiatal parasztlány megy el mellettünk. Nem engedi lefotografáltatni magát:

— Az anyám beteg, én malteros lány voltam... de most, hogy nem nagyon építkeznek, nincs keresetem... élni csak muszáj, nem?...

— Mennyit keres meg egy nap alatt?

— Ha jól megy, hatvan, nyolcvan fillért is, néha egy pengőt!

Aztán hozzát teszi:

— Persze nem értek hozzá, akik értik a dolgukat, azok másfelet is megkeresnek. Mert a rézhől, meg a vashol „pecialistának” kell lenni!

Igy mondja: „pecialistának”. Tet-

jöttek volna.

— Phü de meleg, a kutyafáját — mormog egy férfi, — a szemétszágban állandóan füstölög, akár a Vezuv, sokszor mérges kigözölgések borítják.

A multkor az egyik koldús asszony kutatás közben egy öreg ládikót talált.

— Tele volt kincsekkel! Arannyal, ezüsttel és briliánsokkal! — mesélték a guberálók! Alig bírta elvinni! Beadta a rendőrségnek és jutalmat kapott! Ezer pengőt.

Valaki közbevág:

— Nem ezret néni, csak százat!

— Ha én mondom, hogy ezeret! — felel lesújtó tekintet kíséretében az anyó! — de az is lehet, hogy száz-ezeret! Hisz milliókat ért az a kincs! Még a török szultán kincseskamrájában őrizték valamikor...

A többiek áhitattal hallgatják. Az ifjú nemzedék pedig fülel és a kis guberáló-tacsók arról ábrándoznak, hogy ők is aranyat, ezüstöt és gyémántot fognak kibányászni a fehéren-füstölő szemétszágok gyomrából... Tstn.

E szelvény levágásával nem csontkíja meg a lapot, legfőjebb ez az oldal keskenyebb lesz, IESSÉK FORDITANI!

E szelvény levágásával nem csontkíja meg a lapot, legfőjebb ez az oldal keskenyebb lesz, IESSÉK FORDITANI!

